

виключення можливості існування громадянства адміністративно-територіальних одиниць України. Подальший аналіз положень проекту засвідчив, що окрім формального закріплення подвійного громадянства, це, по суті, жодним чином позитивно не вплине на стан справ в сучасній Україні. Мабуть, тому цей проект 16.05.2017 року було відкликано і знято з розгляду.

Таким чином, ідея подвійного громадянства в Україні має право на життя та може розглядатися в перспективі можливою. Однак, на сучасному етапі впроваджувати цей інститут в нашій країні було б передчасним та досить ризикованим з позицій національної безпеки.

Список використаних джерел:

1. Список стран, где не разрешено двойное/второе гражданство // [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://xn--80aaecchek9ddaiquem.com/starny-gde-zapreshheno-dvojnoe-grazhdanstvo/>. – Заголовок з екрану.
2. Угорщина та Румунія спільно виступатимуть проти українського закону про освіту // [Електронний ресурс] Режим доступу: https://ua.censor.net.ua/news/457812/ugorschyna_ta_rumuniya_spilno_vystupaty_mut_prot_y_ukrayinskogo_zakonu_pro_osvitu. – Заголовок з екрану.
3. Проект Закону про внесення змін до Закону України «Про громадянство України» щодо подвійного громадянства в Україні № 6139 від 27.02.2017 // [Електронний ресурс] Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=61234. – Заголовок з екрану.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Олькіна О.В.

Шаварин Андрій Тарасович

студент V курсу

Інституту кримінальної юстиції

Національного університету «Одеська юридична академія»

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАБІЛЬНОСТІ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ СУЧАСНОГО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ

Основний Закон більшості розвинених держав світу є фундаментом їх стабільного розвитку. Конституція України також повинна стати стратегічним документом на шляху розвитку нашої держави, що в подальшому дасть поштовх для розвитку всіх інших правових напрямів всередині країни. Головне місце в створенні такого документу стратегічного

характеру повинен займати конституціоналізм як публічно-правова система конституційної організації українського суспільства. «Конституція має вдосконалюватися і змінюватися відповідно до змін, що відбуваються у зв'язку з розвитком конкретного суспільства і держави, до еволюційного розвитку вітчизняного конституціоналізму» [2, с. 167].

Щодо розвитку конституційного процесу в Україні, то новим його етапом стало прийняття Указу Президента України «Про конституційну комісію» від 3 березня 2015 року. 30 вересня 2016 року набув чинності Закон України «Про внесення змін до Конституції України» (щодо правосуддя) [1], що значно реформував основні елементи формування сучасної правової держави. Так, окрім змін в розділі щодо місцевого самоврядування, законодавець також вирішив реформувати Розділ VIII «Правосуддя», змінивши систему судів загальної юрисдикції. Дані зміни є необхідним етапом для формування в Україні системи справедливих та незалежних судів.

Зміни до Конституції України повинні містити чіткі механізми забезпечення прав і свобод людини й громадянина, а не бути каталізатором збагачення правлячих еліт. Чинна норма Конституції України, а саме стаття 158 визначає, що у разі відхилення закону про внесення змін, повторно такий законопроект може бути подано тільки через рік. Багато хто з сучасних вчених-конституціоналістів вважає, що гарантією аполітичності може стати удосконалення конституційного процесу через заборону внесення змін протягом 10 років, що дасть змогу законодавцю більш ретельно обґрунтовувати внесення таких змін, а також погоджувати свою думку з народом шляхом проведення публічних обговорень, конференцій, семінарів, круглих столів [5, с. 18].

Врахування світового досвіду також є необхідним елементом успішної конституційної реформи в Україні. Багато європейських держав продемонстрували всьому світу успішне проведення конституційних реформ та реальне втілення їх в життя (Франція, Велика Британія, Польща, Угорщина). Головними факторами ефективності даних реформ були: розуміння вектору та предмету конституційної реформи [3, с. 45-49]; вимога підвищеної легітимності до процесу реформи; дотримання чинних конституційних процедур внесення змін до Конституції, потреба впорядкування реформи та етапів проходження відповідного проекту закону.

Найважливішим на даному етапі є забезпечення виконання конституційних змін, тому що одне лише запозичення від інших держав та імплементація їх в національне законодавство не дасть бажаного результату, а буде лише формальністю та слугуватиме атрибутом в руках популістів. Власне таким характером знаменувалися всі попередні конституційні реформи, починаючи з 1996 року. Як справедливо зазначає

О. Ющик, необхідним й актуальним є оновлення Конституції України, що базується на науково визначеній стратегії конституційного розвитку і враховує наявну суспільно-політичну ситуацію в країні, а також тенденції її розвитку не менше як на десятиліття вперед» [4, с. 6].

Визначеність Конституції України як основного й єдиного кодифікованого акту також займає вагоме місце в процесі її реформування. Верховенство Конституції є певною мірою «змістовою основою національного права, але аж ніяк не різновидом формальних законів» [4, с. 15]. Тому актуальною є заміна законів, що вносять зміни до Конституції України на поняття «конституційні закони». Це дасть Конституції мати «цілісність за формою» та стати актом «єдиним за своєю природою» [5, с. 16].

Успішність конституційних реформ полягає у всебічному дослідженні наявних проблем організації та діяльності державної влади та пошук якісно нових способів їх вирішення. Тенденції розвитку суспільства та держави завжди повинні бути підкріплені правовою та ідеологічною основою. Такі реформи повинні містити в собі чіткий, ґрунтовний, не лише тактичний, а й стратегічний характер, що стане не політичною основою для правлячої влади, а зможе дати поштовх для розвитку сучасної України, зміцнить її позиції на шляху до становлення сучасної правової держави, а головне – сформує базу для оновлення та модернізації законодавчої системи у всіх без винятку галузей права.

Список використаних джерел:

1. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя) : Закон України від 02.06.2016 № 1401 VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1401-1>
2. Крусян А. Фактори конституційного процесу в сучасній Україні: у пошуках стабільності та демократичного розвитку / А. Крусян // Право України : Юрид. Журн. – 2014. – № 7. – С. 167 – 174.
3. Лемак В. Технологія конституційної: основні вимоги європейського досвіду для України / В. Лемак // Право України : Юрид. Журн. – 2016. – № 6. – С. 44 – 51.
4. Ющик О. Конституційний процес і реформи в Україні : стратегічні й тактичні питання / О. Ющик // Юридичний вісник України : Загальнонац. Правова газ. – 2015. – № 26 – С. 6-7.
5. Шаповал В. Конституція України : аж двадцять років або лише двадцять років!? / Шаповал // Право України. – 2016. – № 6. – С. 9-19.

Науковий керівник: к.ю.н., асистент Средницька І. Ю.